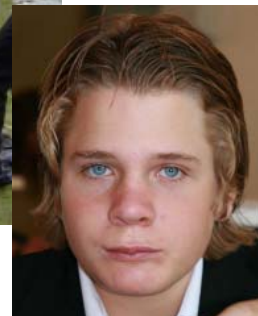

Lindhé Bladet

År 2008 / Årgång 22

Kära fränder!

Nu är vi utfestade och nöjda att släktkalaset även senaste gången blev mycket lyckat. God och gemytlig stämning, ett party där även arrangörerna kunde njuta och ha kul. De som vill kan gå in på hemsidan och titta på fler fina foton.

För ett år sedan fick styrelsen ett spontat bidrag till Lindhé bladet, en sommarskildring från uppväxten. Idén var så bra att vi beslöt att låta detta nummer som tema ha just barndomsminnen. Fenomenet barndomsminne ger sin prägel åt det vuxna livets utformning, där man alltid kan lägga märke till barndomsekon. Ofta slås man av att ett minne från barndomen mycket liknar en dröm. Men ett barndomsminnes uppdykande är aldrig någon slumpmässig sak. Erinringar ligger inte heller stilla som ett dokument i ett arkiv. Det förvandlas successivt genom de nya erfarenheter som vi gör under livet och som hela tiden förändrar våra perspektiv. Den berättelse 20-åringen skulle ge av en erinring liknar inte alls den skildring som 40- eller 60-åringen skulle ge av samma minne. Om en minnesbild visar sig i nytt sammanhang, kommer den att återges mot den erfarenhet som 40- eller 60-åringen har och ges då en form som ”passar ihop” för det perspektiv som den vuxne nu kan ha på sig själv när han eller hon utsätts för något som skrämmt eller överväldigat t.ex. en femåring. Just därför tycker vi att det skulle vara intressant att få in barndomsminnen från släktingar i olika åldrar. Så här minns en 50+ några barndomsbilder.

På den första bilden är det sen kväll i Uppsala. En liten trollunge med långt, långt ljust tovigt hår sitter med hakan på knäna och armarna kring benen och tittar ömsom på sin unga mamma, ömsom på mammans lillasyster som just kommit från Paris. Mamma är kort, mostern är lång, båda är spåda. Mosterns ljusa hår är kortklippt i en backslickfrisyr, utseendet är androgynt. Mamma är kvinnlig med mörkt, kort, krusigt hår. Systrarna är vackra som sagor. En mormor finns med på bilden, en kvinna med stora varma händer som ställer fram

en blå skål med lakritsbåtar. Flickan lutar sig mot mormodern. De vuxna talar om elaka fränkor, den lilla är trollbunden, stämningen är härlig, det är vi och de.

Nästa bild är från Göteborgs station. Det är sommar. Den unga mamman och den lilla flickan står och väntar på mammans svåger. Mamma har en ärggrön vid kjol med en stor svart- och vitrutig ficka på. Hon har en liten åtsittande topp i matchande svart- och vitrutigt tyg. Brett svart skärp. Arrangemanget är sista modet från Paris, men hemsytt. Flickan, nu klippt i en praktisk kort frisyr som en pryddig prinsessa, har en ljusblå- och vitrandig sommarklänning med puffärmar som mormor sömmat. Svågern kommer med Saaben utrustad med nyheten ”säkerhetsbälte” som på den tiden liknar sådana gördlar paragliderns använder idag. Den unga mamman känner klaustrofobin. De åker ut till den vita fiskarstugan vid havet och mammans storasyster. Systrarna sitter och röker cigaretter med långa svarta munstycken. De ser ut som filmstjärnor, mamma som Audrey Hepburn och mostern som Sophia Loren. Mostern, som har halvlångt hår och skrattar med tandköttet, är också en skådespelerska på riktigt. Alla kallar henne ”mor”, varför flickan gör det också. På så sätt har den lilla både en mamma och en mor. I matriarkatet.

”Gå ut i jordkällaren och hämta smöret som står till höger” säger Sophia Loren som blivit ymnig eftersom hon älskar kokta potatisar med smör på. ”Herre Gud” tänker flickan ”åt vilket håll är höger?” När den lilla kommer ut i jordkällaren finns det bara två hyllor en rakt fram och en på sidan. Plösligt ser hon smöret rakt fram. Hela livet efter det är höger rakt fram.

Som sagt välkommen även du att lämna barndomsminnen.

Omi Söderblom Mohammar

DEN GODA JORDEN OCH LIVET PÅ LANDET

Visserligen en rubrik, som leder tanken till klassisk litteratur resp musik av modernare slag, men inte det jag kommer att stanna vid. Istället föll ordens innebörd så talande för den tid och det sätt min syster och jag växte upp i.

Myllan och stenars platser, där barn vi lekt och formats. Helt säkert en grogrund, som präglat våra liv. Ännu idag är vi båda boende på gårdar knutna till familjen - och barndomens upplevelser.

Skriv om ett barndomsminne till Lindhé-bladet! var ordern jag fick. Ingen enkel sak, eftersom det mesta blir händelser och länkar i en lång kedja. Som en del i barndomens vardag och årstiders gång. Det får därför bli ett antal axplock från olika platser, sammanhang och årtal. Dels från Hårdetorp och Hagby säteri, men även Malmö.

Vi två systrar, f. 1943 resp 1947 (jag äldst), växte upp i en tid då barn verkligen fick vara barn. Fördenskull var långt ifrån allt bara lek och lättsamt. Tvärtom. Det positiva var de uppgifter vi fick i vardagens arbete. Som att vara lärling i verkligt unga år och med erfarenhet och minnen att uppskatta idag som vuxen. Vi systrar var i mångt och mycket hänvisade till varandra och har mycket gemensamt att minnas - om än med olika uppfattningar. Jag har förstås några egna år med händelser ännu på näthinnan och i sinnevärlden.

Jag minns min systers födelse härhemma på Hårdetorp och vårt första möte. En ny familjemedlem med mörk kalufs och som jag då blev generad och förundrad över. Vände henne ryggen just då. Det gör jag inte numera.

Jag minns besök i Malmö, där Pappa var verksam fram till sin pension, och hade sin våning på S:a promenaden 53 utmed kanalen. Med s.k. snälltåg gick resan till och från Skåne. Utan förseningar och med 1-klassig restauration, där hovmästare, brutna servetter på vita dukar och delikata måltider var en verklig fröjd. En gång, minst, grusades glädjen och mött av Pappa. En lantunge på "världsresa" med sin Mamma ville förstås inte färdas i taxi från Malmö C - jag hade ju sett fram mot spårvagn. Grät hejdlöst över Pappas kanske mer praktiska beslut. Vi skulle ju stanna för några veckor och hade en hel del bagage.

Jag minns när jag i Malmö och som liten tulta blev

hemkörd i polisbil. Utan någon som helst förståelse för panik, ett litet barn ute på egna upptäckter kan vålla. En Pappa med höga tankar om sin dotters förmåga att gå i förväg hem från mjölkaffären, ångrade han säkerligen. Jag tog inte genaste vägen. Ungen inte hemma, när Pappa kom. Mamma i panik, kanalen var ju nära. Pappa iväg på cykel, polis informerad och övriga i huset engagerade. Beskrivning; en fräknig flicka, talande uppsvenska, förmodligen barfota. Det var sommar och jag var van få gå barfota på Hagby, där vi för några år också bodde. Jag hittades på en trottoarkant och klev glatt in i polisbilen, imponerad av instrumentbrädan. Röd matta mötte inte på S:a Promenaden 53, men väl av glädje gråtande föräldrar och andra.

Jag minns lakritskonfekt av engelskt slag (vad annat med namnet Whitehorn) och den enda bit, som kunde välkomna på ens kudde, vid besök hos pappa. Färger och de olika lagren fascinerade ett barnöga. Sådan bit var en skatt och kunde jag spara länge. Det lilla gladdes man åt och var rädd om. Tänk bara vad ett vackert karamellpapper betydde.

Jag minns julaftonen 1947 på Hagby. Sattes av Pappa upp på en stor, bred ardennerhästs rygg, gled av och föll i den snöfria frusna backen. Följden blev hjärnskakning och av husläkaren ordinerat stilla läge. Julklappsutdelningen under kvällens många timmar följde jag liggande på en "chaise longue". Tilläggas kan, att Pappa var upprörd över att Mamma inte blev arg på honom. Jag levde ju och själv var hon uppvuxen med djur av alla de slag, van vid lantliv och hästar. Ändå, vid mina då unga år, var nog åsnan Rosita med sin storlek ett mer passande underlag.

Jag minns midsommaraftnar på Hagby då ännu fanns en hel del familjer knutna till gårdens drift. Den majade stängen med sina blomsterkransar, där fyra praktfulla pioner alltid fanns i varje. Gemensam förtäring för alla framför C d L, där också barnen fick ett litet paket av Mormor. På kvällen dans på magasinet och med levande musik. Bl.a. var ladugårdsförmannen en skicklig dragspelare. Själv minns jag en speciell midsommarklänning, som talade för årstidens fest samt de önskade lockar jag fick med hjälp av papiljotter och het locktång. Ont gjorde det, men vill man bli fin får man lida pin...

Jag minns midsomrar på Hårdetorp under Agnetas och min uppväxt. Sommartid utökades antalet barn och lekkamrater, här som på granngårdar. Stadsbor blev s.k. sommargäster och hyrde för några månader enklare sidobyggnader eller torp. Vi barn arrangerade

fortsättning på sida 18

FARBOR ERIKS DAGBOK

Resumé av Sten Norén 2008 02 07

Här följer fortsättningen av min farfars bror, Isabella Lindhé/Noréns äldsta son, Erik Norén-Brandells dagbok över hans tid som svensk gendarmeriofficer i Persien (Iran) 1912-1914. Tidigare har i Lindhé-bladet publicerats Del 1, en Introduktion, skriven av Farbror Erik på persiska inrikesministeriets brev-papper (2004), och början av det jag kallar Del 2, Farbror Eriks renskrift av sin egen originaldagbok över Expeditionen till Shiraz 1 mars-5 april 1912. Del 2 börjar med ett förord (2005) och sedan har följt det första avsnittet av marschen, 1-2 mars (2006) och andra avsnittet, 3 mars (2007).

Nu följer den tredje och sista delen av renskriften, från 4 till 6 mars. Här har jag på eget bevåg infört några underrubriker som Farbror Erik inte har för att gör texten mer lättläst. I avsnittet stöter man på det första rövarbandet och truppen anländer till den heliga staden Khoum 10 mil söder om Teheran.

I fortsättningen måste jag gå över till den handskrivna originaldagboken över marschen till Shiraz som omfattar totalt 142 sidor. Renskriften omfattar 16 av dessa sidor! Så det kan bli en närmast evig följetong om jag orkar skriva rent och om läsarna står ut med det!

Expeditionen till Shiraz våren 1912, Tredje avsnittet, 4 -6 mars

Den 4 Mars

Vid saltöknens kant

Upp kl. 3 fm. Efter den "hyra" Siefert dagen förut gifvit perserofficerarne gick allt betydligt fortare än förut. Kompanichefen anhöll t.o.m. att få börja kl. 2.30, hvilket beviljades. Sålunda kommo vi iväg redan kl. 4.30 fm. Natten var klar och vacker och en bitande vind hven öfver Gendagbergens sluttningar uppför hvilka vi marscherade med alle man till fots. Till höger om oss kastade en spöklik fullmåne sin trolska glans öfver det ödsliga landskapet och till vänster brann morgonstjärnan som en fyr nere bland lågbergen. Under en hel timma marscherade vi stadigt uppför, hvarefter terrängen började sänka sig framför oss. I stickande storm gjorde vi en timmas rast vid Aliabad och truppen fick koka té. Så kommo vi in i en ytterligt ödslig och enformig terräng väster om Hansi Sultan Kevir, en saltsjö av ofantlig utsträckning.

Bergen, som vi nyss gått öfver, erbjödo på afstånd egendomliga konturer och färger. Deras olika partier liknade väldiga kolmilor från hvilka den skyddande täckningen borttagits: stora olivfärgade, pelarliknande formationer lutade mot hvarandra med vågrätt dragna, mörka jämnkantade band skärande dem tvärs öfver. Hela trakten tycktes mättad af salt och var på stora sträckor hvit som snö. Ej ett växtlif så långt ögat kunde nå med undantag av några tvinande buskar invid sjöstranden och en och annan ökentistel. På sjöns ofantliga grönaktiga och trögörda vattenyta lågo väldiga massor af hvita andfåglar rättade som på led till flera hundra meters längd och vid stranden ströfvade några svartbruna, vilda kameler omkring sökande sin tarfliga och sparsamma föda. Vi gjorde en kort rast bland buskarna vid sjöstranden. Då vi åter anträdde marschen skar ett fordons hjul igenom det saltblandade översta jordlagret och fordonet blev sittande i den underliggande tunga och klibbiga leran. Först efter en half timmas styft arbete lyckades vi få upp det igen. Kuskarna hade ock varnat oss för att köra så nära stranden med våra tunga vagnar, men genom att taga den vägen kunde vi vinna ett par timmar, hvarför vi togo risken. Efteråt sade kuskarne att det gått öfver deras förväntan väl.

Det var fruktansvärdt så sömniga vi blefvo där nere i saltöknen under förmiddagens brännande sol! Då och då nickade man till och fann, att man var nära att falla ur sadeln och måste taga till fotmarsch för att ruska upp sig. Men äfven fotmarschen blef enformig och söfvande. Siefert hade stannat efter i den sista byn för att telefonera (en

telefonledning följer i stort sett vägen från Teheran till Khoum, L.M. Ericsson apparater) och jag såg honom under cirka en timma galoppera i öknen på sin hvita hingst, utan att han tycktes komma märkbart närmare. Luften i öknen har en underbar klarhet och genomskinlighet; för den ovane blir all afståndsbedömning där ett rent gyckel.

Fiender i sikte!

Omsider kommo vi ut till stora vägen efter den genare vi tagit utmed sjön. Som jag kommer ut där, strax norr om karavanserajet Bagherabad, ser jag en ryttartrupp med dragna sablar komma från kullarna till vänster om vägen i sträckt galopp rakt ner mot vagnkolonnen. I tro att det var baktyarier och sålunda fiender gör jag halt, afsittning och klart till strid. Själfsamlar jag den beridna efterpatrullen för att med denna gå till attack mot fienden, då jag i sista ögonblicket bland densamma ser en hvit hjälm, alltså en hvit man. Jag nalkas följaktligen i skridt och igenkänner snart under den hvita hjälmen min kamrat Nyström, chefen för den beridna förtruppen. Bakom sig har han en patrull och just som jag kommer fram inom hörhåll hugger denna nere i en sänka 6 stycken trasiga individer af ganska ruskigt utseende. Sedan dessa inringats följer förklaringen.

En landtman från Bagherabad hade uppgifvit sig nyligen hafva blifvit röfvad midt på vägen af ett band, som troligen efter överfallet begifvit sig med sitt byte upp bland bergen. N. hade så själf tagit befäl öfver en patrull och anställt jakt på packet. Det var just de skyldiga, dessa sex nämnda trashankar. De fördes nu under bevakning till det knappt en halfmil söder ut belägna Mansarieh, där de sattes i arrest i ett afsides rum med dubbelpost utanför.

Byn Mansarieh erbjöd bra kvarter för folk och hästar, för oss själfva vardt det skralt beställdt. Sedan förläggning mm. ordnats, gjorde vi ett kort förhör med de häktade, hvarvid flera vittnen från byn, bl.a. dess mollah, voro närvarande. Det vardt bevisadt, att hela bandet en längre tid idkat rövverier i trakten, dess befälhafvare omkring tre år. Vid öfverfallet på karavanan föregående dag hade endast bandets anförare skjutit, dock utan att någon dödats. Detta hade i alla fall varit nog för att skrämja karavandrivearna till att gifva sig utan motstånd. Anföraren ifråga hade den vidrigaste uppsyn jag någonsin skådat hos en människa. En mera typiskt skurkansikte och mera lurande ögon har jag ännu, då detta renskrifves, icke sett. Sievert och jag, som voro domare i ståndrätten, dömde honom till döden genom skjutning. Det var ju synd att offra skott på en dylik, men tid och omständigheter medgafvo ej resandet af

en galge.

De öfriga skurkarne skulle öfverlämnas till domaren i Khoum, dit vi hade en dagsmarsch.

Såväl i som rundt omkring den lilla byn lågo stora karavaner, lastade med skinn, ris, tobak och opium. Ännu utgör kamelernas grymtande och mulornas hesa skrianden en för oss ovanlig nattmusik, men jag tänker vi få tillfälle att vänja oss fort nog.

5 mars

Bofven arkebuseras

Följande morgon, den 5. mars, kl. 7 arkebuserades bofven. Därefter omedelbart afmarsch. Tio man bland de bästa skyttarna hade uttagits för exekutionen; truppen kommenderades af en perserofficier, som var mycket nervös och bortkommen. Bofven däremot, som hölls af två gendarmer, syntes fullständigt oberörd. Då elden kommenderades skönjdes tydligen, hvilka dåliga nerver perserna hafva. Gevären oscillerade betänkligt och då salvan (en veritabel trumvirvel) gick, sjönk offret ner i halvesittande ställning under svagt jämrande. Ehuru afståndet blott var 12 steg, hade endast en kula träffat i bröstet, de andra hade tagit i axlar, hals, armar och ansikte. Jag fann intet af skotten ögonblickligt dödande, förbarmade mig därför öfver honom med ett pistolskott genom hufvudet, uppdrog åt den tacksamma ortsbefolkningen att gräfvu ner liket och afmarscherade.

HILBERT 'HIBBE' LINDHÉ – AT THE H OF 85

Vädret var vackert och klart, vägen om möjligt ännu mera enformig än föregående dag. Vi färdades genom en väldig saltslätt med saltbassänger, salta floder och dito bäckar och här och hvar hvita sandfält, tydande på att vi alltmer närmade oss den egentliga saltöknen öster om Khoum. Under vägen mötte vi den ena lilla väpnade ryttarflocken efter den andra. Det var krigare, eller rättare sagt beväpnadt folk, utsändt för att bekämpa en af ex-schahens fältherrar väster ut i Kermanschahtrakten. De hade dragit ut till ett antal af 2 000 och fått smörj; nu funnos blott ett par hundra kvar och de voro på hemväg utan ledning, men väpnade till tänderna. De voro höfliga och fingo passera.

Fourgongkuskarna krångla alltfortfarande; de vilja ogärna lyda. Fourgongägarna anse sig som ledare af företaget och vilja, att man skall rätta sig efter deras idéer om marschens utförande, fordring mm., ett förhållande som ej föranleder till någon vår åtgärd. Tyvärr äro de ryska undersåtar (liksom de flesta skälmar i norra Persien), eljest skulle jag prygla dem. En af lymlarna försökte igår slå en persisk officer med piskan, men det stannade vid försöket, jag fick tillfälle sedermera få karlen afsides.

Ankomst till Khoum

I går afton anlände vi hit till Khoum och möttes af telegram från Hjalmarsson, innehållande bl.a. en varning för att glömma, att kuskarna voro ryska undersåtar och ett meddelande att "stämningen i Teheran vore mycket otillfredsställande" till följe af det passerade. Ej ett ord nämndes i telegrammet om huruvida Borell hunnit fram i tid, och dock hade Borell uttryckligen lofvat att vi skulle genom Hjalmarsson få reda på den saken. Vi drogo följaktligen den slutsatsen, att Borell ej hunnit fram inom önskad tid. Först mer än ett år efteråt fingo vi händelsevis af Borell själf veta, att han hunnit fram i god tid, så att saken kunde redas upp utan svårigheter och att han särskildt bett Hjalmarsson härom underrätta oss.

I enlighet med hvad Borells rekognosering gifvit vid handen skulle åt oss upplåtas ett karavanseraj, hittills disponerat af något slags "soldater", en samling barbenta, i paltor höljda med gamla gevär beväpnade individer, afsedt för ortens tryggande. Borell fockade ut dem och befallde, att serajet skulle genast upplåtas åt oss. Sålunda fingo vi ett ganska bra kvarter, ehuru gården är väl trång, så att vagnarna knappast få rum. Vete gudarna hur de skola klara sig ut, då plats att vända ej finnes.

/Sten Norén 2008 02 07

Det är en solig och ljummen eftermiddag i slutet av augusti 1973. Jag är 15 år, festklädd och får höra hur stor jag blivit och hur lik pappa jag är av ännu en äldre person jag inte riktigt vet vem det är. Jag serverar ytterligare ett glas iskall champagne och önskar gästen välkommen. Jag är väldigt kall om händerna men tar i hand; gästen ryggar ofrivilligt tillbaka. (Riktigt kul!) Pappa fyller 50 år och har stor fest för släkt och vänner. I år är han jubilar igen och vi **hyllar honom** nu när han fyller 85. Denna text blir en blandning av barndomsminne och jubilar text på tema H.

Hedersmedlemmen

- Från 50-årsfesten och släkstmöten minns jag vagt pappas fastrar och ett antal av de otaliga kusiner och andra från den stora Lindhéska släkten. Familjen och släkten har alltid varit viktig för pappa. Hibbe var med på det första släkstmötet 1949 och var ordförande i vår släktförening från starten 1978 tills han avgick efter väl förrättat värv i samband med årsmötet 2004. Under dessa 26 år var han primus motor i styrelsen och skötte mycket av arbetet själf. Han drev utskicket av Lindhébladet och planering av festerna vart 3:e år. Förutom släktföreningen har Hibbe också varit president i Lions och ordförande i Stockholms Skolidrottsförbund.

Hersby skola, är ett annat långvarigt engagemang. Även under tiden i Hersby var pappa något av primus motor och en profil. Han började som gymnastikdirektör 1959 i samband med flytten till Lidingö från Eskilstuna. När han gick i pension 30 år senare var det som studierektor, efter att även ha varit tillsynslärare en tid. Han var 1967 den förste gymnastikläraren i Sverige att bli studierektor. I samband med pensioneringen planterades en "**Hibbe**"-lind på skolgården till minne av honom.

Idag får jag och även mina barn ofta frågan om vi är släkt med Hibbe och sedan ett positivt minne från skoltiden återberättat. Jag har egna minnen från min egen tid som elev i skolan. Det speciella i att höra pappas röst i högtalarsystemet eller när studierektorn kom in i klassrummet med något meddelande. Ett mycket starkt minne är också somrarna, när schemalaggningsen gjordes. Två hela väggar täcktes och det första som las var gymnastikens schema (i guldfärg). Jag tror jag och Kristina alltid hade "bra" schema, undrar varför? Hibbe provade att använda ett datorbaserat schemalaggningsprogram ett år, men resultatet blev så dåligt att både han och kollegerna ville ha ett manuellt "riktigt" schema. Att vara bättre än en dator, tyder väl på att **huvudet** är rätt påskruvat, dvs en riktig "**Headmaster**".

Herrmiddagar med "Tors Fiske gänget" är något som kommer från Hersbytiden. Tors Fiske är en unik tävling i flera olika idrottsgrenar mellan skolans klasser och lärare. Detta är något som pappa återuppväckte och aktiverade. (Tävlingen har sitt namn efter en statyett kallad Tors Fiske. Det är en statyett som ser ut precis som statyn S:t Göran och Draken i Gamla Stan.) Det var en speciell känsla att spela handboll mot sin pappa, jag tror tom jag drog ett skott i magen. Fortfarande har de lärare som var med, två årliga fester som pappa fortfarande 18 år efter pensioneringen står som värd för.

Händig och teknikintresserad är ytterligare ett H. På hösten är herrmiddagen på Risebo, det sommarställe som Hibbe byggt nästan helt själv. Att resa takstolar på egen hand är dock ganska besvärligt, lär man sig den hårda vägen! **Husbyggare** är alltså ett annat möjligt epitet. Han har även själv (med hjälp av en hel del samtal till IBM's supporttelefon) uppgraderat sin **hem-PC's** operativsystem. Det är imponerande av en 70-plussare!!

Sommarstället ligger vid **Himmersfjärden**, Nynäshamns kommun. Härifrån finns många minnen från de långa sommarloven. Segling, rodd, och utflykter i vår båt **HUJKA**. Pappa hade länge rekordet i rodd runt holmen Slaktbassa och tillbaks. Strax under 11 minuter tror jag det var. Men så fick han bra träning när han fick ro tillbaka hela familjen inklusive mormor från båtutflykten, en gång när båtmotorn lagt av. Inte mycket fribord där inte! Jag minns också pappas crawl rakt ut i sjön när han tog paus från fixandet eller schemalaggningsen. Men var var **huvudet** när hela familjen gav sej ut på skidor rakt ut på fjärdens is en solig påsk? Jag kommer ihåg hur isen gungade under skidorna när vi försiktigt vände tillbaks. Där var det nog riktigt nära ögat!

När man arbetar mycket med händerna (eller ror!) får man stora **händer**, vilket pappa har. En människas **hjärta** är lika stort som en knuten hand brukar man säga. Om det stämmer så betyder det att Hibbes hjärta är stort, och det stämmer! **Hygglig och hjälpsam** för att inte säga snäll är utmärkande egenskaper för Hibbe. Vi barn med respektive tackar tex för all hjälp med barnvakt och **husdjursvakt**.

Ett stort H som hör till hjärtat är **Hustrun** Ulla, som pappa träffade redan under GCI tiden. De har nu varit gifta i 50 år (förra året). Efter pensionering har de rest mycket, spelat golf, gått på teater, vaktat barn och husdjur som sagt, men också hållit igång sitt umgänge. Enligt mamma så har pappa även en väl utvecklad selektiv **hörsel** och ett bra men kort minne.

Pappas namn är faktiskt också ett minne. Det är ju ganska ovanligt. Jag rimmade stubbe med Hibbe i lågstadiet! Själv gillar jag (den påhittade) historien att pappas namn Hilbert kommer ur den första stavelsen av hans mammas och pappas namn — Hildur + Bertil = **HilBert!**

Alla säger vi nu **hip, hip - hurra, hurra, hurra!**
Johan Lindhé

P.S. Pappas vågiga **hår** är karakteristiskt. Hans mamma Hildur Lind kom från Tåsjön längst upp i norra Ångermanland. Det vågiga håret verkar finnas i den slakten. Min syster Kristina hade "vägarna förbi" för ca 15 år sedan och fick se bilder på pappas morbror Bertold samt dennes barn och barnbarn. Otroligt, samma sorts hår! Pappa gick även 1 år i småskolan där uppe, så lite norrländskt lugn fick han nog i sig där.

Jubilärer

Författaren till ovan är en kille som gillar att vara i trim, en annan styrelsemedlem har jakt som sin maxim, redaktionen säger GRATTIS Johan och Jörgen till era 100 med ett taffligt rim

VENDALSSKALET PÅ 1950- TALET I ETT BARNPERSPEKTIV.

Vemdalskalet var frihetens, lekarnas och upptågens paradis. Det var vår mormor Karin och morfar Nils Lindgren som startade Vemdalskalets högfjällspensionat vilket senare döptes om till högfjällshotell. Enligt vad som berättats var det min pappa Knut-Erik Hägg som imponerades av anläggningen och föreslog namnbyte – kanske ville han i första hand imponera på sina blivande svärföräldrar med detta beröm?

I början av 50-talet fanns fortfarande alla djuren på Skalet. Det var fåren Pål och Per som sprang omkring som tama hundar, det var grisarna som det hörde till att man skulle gå och hälsa på och så var det hästen Munter som sprang omkring fritt på fjället, när han inte behövdes i arbete. Lite senare var det Bertils hund Domino som man alltid längtade till och som välkomnade en med iver och igenkännande trots månader eller ibland upp till ett år mellan besöken. Han strövade fritt omkring inom hotellområdet och det var i varje fall inte någon Hälsovårdsmyndighet som satte upp gränserna för honom när han tog sina lovar kring gästerna på hotellet och en sväng inom köket. På fjällturen var han en baddare att dra de minsta barnen i pulka.

Som barnbarn på hotellet hade man en särställning gentemot andra barn. Alla lokaler och skrymslen på hotellet kände vi till och kurragömma var roligt. Vi fick tidigt "hjälpa till" i kiosken. Vi expedierade kunder och tog som en utmaning att föreslå ytterligare inköp än det från början avsedda. Dörren var öppen in till kontoret där morfar inte bara skötte hotellets administration utan också var Vemdalskalets postkontor. Morfar lät oss hållas – så länge vi skötte oss. Vid ett tillfälle hade det kommit in alldeles nya papperspåsar. I en stund av sysslolöshet mellan kunderna fick jag ingivelsen att blåsa upp och smälla en av dessa alldeles släta och fina påsar. Vid smällen kom morfar utrusande och omtalade att detta var ett oerhört slöseri. Påsarna kostade 2 öre styck. Jag fick gå hem och plocka fram en två-öring och betala morfar och frågan var avslutad. Jag fick fortsatt

förtroende i kiosken men var i fortsättningen aktsam om påsarna.

Sommar

Som 11-åring och 13-åring blev min bror Urban och jag anställda att ha hand om den då nyöppnade kiosken nere vid vägen en sommarmånad. Året innan hade kioskförsäljning vid vägen framgångsrikt prövats genom att moster Karins (Lillan Holmbergs) lekstuga inreddes till kiosk. Arbetstiden som vi delade på var 12 timmar om dagen alla veckans dagar och vi fick förtroendet med fullt ansvar för kioskens alla

arbetsmoment. Varje kväll traskade man till morfar med dagskassan och fick för det mesta beröm för dagens insats. På morgnarna hämtade vi åter kassaskrinet med 50 kronor i växelkassa. Vi spådde på lönen på 150 kronor för en månad genom att kräla under kioskens brädgolv

och plocka upp småslantar som kunderna tappade genom springorna. På kvällarna blev vi medelpunkten i trakten när stugägarna samlades för att köpa dagstidningen som kom med postbussen klockan 8. Man minns särskilt de skojfriska farbröderna Ahl. Andra stugägare var f.d. lärarkollegan till morfar, Per Nanstad och Sivertsson med alla sina barnbarn. De var farmor och farfar till oss allihop. Morfar var noggrann vem han sålde tomter till. Endast få blev godkända enligt Per Nanstad som många år senare berättade att han bearbetat morfar i årtal innan denne gick med på försäljning.

Andra möjliga inkomstkällor på somrarna var att samla tomflaskor i slombacken som antogs härröra från årlig slalomtävling vid påsktid. Att omsätta dessa flaskor till godis i morfars kiosk var ogörligt – godisätande var strängt reglerat. Då kunde man efter att noga ha kollat att kusten var klar smita in till Nymans väffelbruk och njuta av de då nyutkomna chokladbitarna Japp. Bror Urban och kompisen Lasse hade en gång en stor skatt med tomflaskor. Av någon anledning ansåg morfar att denna ihopsamlade förmögenhet bara skulle lämnas in till hotellet. Harmen blev stor hos pojkarna som gick bakom stallet och slog sönder alla flaskorna. Det resulterade dock i merarbetet att plocka upp varenda glasbit bland mossor och stenar ända tills morfar var nöjd.

Morfars hade också öppnat ett våffelbruk i en f.d. fäbodlänga, granne med den egna stugan. Hushållerskan Hilde förestod serveringen. Hon fick inte lov att skämma bort oss med våfflor, men om våfflorna var brända fick vi komma och äta dem. Ganska snart misstänkte vi att hon brände våfflor med avsikt för att kunna bjuda in oss på våfflor. Vissa dagar var inte besöksfrekvensen så hög och att bränna våfflor var för henne ett smart sätt att ordna lite sällskap ett tag. Våfflor med hjortron skulle det vara. Man fnös lite på näsan åt hjortronsylt från affärer som ansågs för utspädd och söt. Någon av de första somrarna var det en gång kris. Hjortronsylten var slut. Lyckan var då påtaglig när man i ett skrymsel i källaren på hotellet hittade en träkagge med "mylta". Den var visst hur många år gammal som helst. Hjortron i kombination med träkaggar gjorde det lufttätt och konservering av hjortron blev möjlig utan just något socker alls. Blandad med den köpta sylten blev det helt perfekt och sommarens våffelserving var räddad.

Morgnar och kvällar strosade korna förbi på väg till och från Skalsvallen. Ursprungligt fäbodliv med ost och messmörstillvekning var nog förbi för på kvällarna kunde man trängas med mjölkrukorna in i kuren vid vägen som var en bra koja där man kunde drapera sig och söka skydd mot kvällens mygg och också rädda sig undan mamma som kallade alltför tidigt till sängdags.

Vinter

I många år var februarilovet det bästa skollovet. Det var så kul med återträffar med jämnåriga som återkom till hotellet. Vemdalskskalets gäster var de som härbärgerades i de knappa 30 rummen som fanns på hotellet. De få stugor som fanns inom området var i första hand sommarstugor. Programmet var givet med

fjälltur på förmiddagarna, i allmänhet ledda av min mamma Gun. Alla gäster åkte tillsammans och fjället var vårt – andra människor syntes inte till. En gång i veckan var det långtur till Skorvdalsfjället eller Oxsjövålen. Det var turer på c:a 2 mil och med toppar som låg strax över 1000 m.ö.h. Denna höjdbedrift innebar att man kunde erövra en "silverskida" som inköptes i kiosken och högtidligen utdelades i samband med middagen inför alla gästerna. På eftermiddagarna gällde vanligen slalombacken där samma skidor användes med en lättare justering med hjälp av "låga fästpunkter". De äldre kusinerna i gruppen var de givna ledarna i planeringen för hur backen skulle trampas för att ge bästa förutsättningar för utförsåkning. Kusin Jens och jag arrangerade ett par år slalomtävlingar med portar som vi tyckte var bra men det behövdes en assisterande hand av morbror Bertil för att banan skulle bli svängbar och vi kunde under kvällens middag påkalla uppmärksamheten och vara prisutdelare till dem som varit framgångsrika i vår tävling. Ordningen i tillvaron var given tills första liften byggdes 1959. Trampandet i backen behövdes fortfarande en tid, men det blev inte lika givet när man kunde få sig en tur nedför utan att ha behövt trampa uppför. Syskonen Hägg fick dela på ett 10-gångers häfte under veckan och det gällde att hushålla ordentligt med dessa hissande färder utför som tog slut alltför fort.

Så minns jag det året när kusin Ann, som då sedan några år bodde permanent på Vemdalskskalet, hade fått slalomskidor. En vinter var plötsligen den givna hierarkin med störst är bäst bruten. Ann susade med stil och lätthet förbi de flera år äldre kusinerna som fortfarande fäste ner bindningarna vid varje åk. På kvällarna var tornrummet barnens och ungdomarnas givna revir. Där utspelades varje år turneringar i det spännande spelet korrang. Vinnare utkorades varje kväll och nästa kväll var det nya chanser.

En till två kvällar i veckan ordnade äldre ungdomar dans med hjälp av spelgrammofon. Mammans kusin Staffan Lindhe, som tog några fler år i skolan och på så sätt fick extra februarilov på Vemdalskalet, var en duktig dansör och charmade de jämnåriga. En flickkompis och jag tränade på ovanvåningen dit musiken trängde upp. Så småningom vågade vi oss ner och provade på att dansa nere bland de stora. Staffan uppmärksammade detta och kom stegande fram emot mig och gjorde en djup bugning och sa "får jag lov". Uppmärksammandet gjorde mig djup generad och jag värjde mig och rusade därifrån trots att jag inget hellre hade önskat än att just det skulle hända. Jag var nämligen kär i Staffan just det året.

Margareta Sidenvall december 2007

Jubilar

GUNVOR (GUN) HÄGG 90 ÅR

Dotter till Karin Lindgren, född (Richard) Lindhe

Gun var äldst av fem syskon Lindgren. Föräldrarna hade bosatt sig i Hälsingtuna utanför Hudiksvall där pappa Nisse var folkskolelärare och kantor. När Guns ettårsdag närmade sig firade man i Sverige för första gången mors dag. Nisse hade planerat att uppvakta sin hustru med kaffe på sängen och samtidigt befria henne från morgonens småbarnsbestyr. Hans ambition var att koka kaffe, hissa flaggan och byta på Gunvor, men det hela gick inte ihop för honom så han kom in till hustru Karin med en fint dukad bricka och med barnet Gun naken men inlindad i svenska flaggan.

Pappa Nisse fick vänta ända till fjärde barnet innan han fick en son. Gun var då 13 år gammal och hon tog under flera år på sig rollen som pojkflicka för att inte avsaknaden av en son skulle vara alltför stor för pappa Nisse.

Nisse var folkskoleläraren i området och barnen Lindgren hade sin pappa som lärare och han var extra sträng mot sina egna barn för att det absolut inte skulle uppstå någon misstanke om att han favoriserade dem. Nisse var före sin tid i att införa fysisk aktivitet på skolschemat och han ordnade olika idrottsaktiviteter utomhus och särskilt viktigt var skidåkning. Han var själv inte bängen på skidor och åkte vid ett tillfälle skidor mellan Hälsingtuna och barndomshemmet utanför Örnsköldsvik.

När Gun var 5 år gammal byggde familjen en sommarstuga i Vemdalen i Härjedalen. Nisse inredde ett loft till bostad och konstnärliga Karin målade mönstret på väggarna och dörrarna. Köket målades en regnig dag tillsammans med de tre äldsta barnen.

Lilla syster Inga som bara var ett par år gammal medverkade genom att doppa fingertopparna i röd färg och dutta på väggarna. På 20-talet skaffade familjen en T-ford och vid färden till Vemdalen behövde man både kafferast och middagsrast och fick invänta färja för att komma över Ljusnan. Bensinpumpar på den tiden fungerade inte så bra i uppførsbackar och eftersom det var många backar på vägen till Vemdalen fick man ibland stanna och vända bilen med nosen nedåt så att bensinen skulle kunna rinna till igen.

När Gun var 14 år fick hon hedersuppdraget att cykla tillbaka till Hudiksvall tillsammans med pappa Nisse. Hon skulle fungera som hushållerska åt sin pappa under några sommarveckor. Gun kunde bara laga rullströmming och cyklade varje dag till hamnen i Hudiksvall för att köpa färsk strömming till middag. Som vuxen beundrade hon sin pappa för att han aldrig hade klagat över den enformiga dieten.

På trettioalet började byn Vemdalen få lättare att få avsättning för timret i skogen som fram till dess endast hade varit för husbehov. Man kände sig lite rikare och ett uttryck för det var att man rev sina gamla

timmerhus och byggde nya hus av bräder. En sommar när familjen anlände till Vemdalen höll en granne på att riva sitt hus. Nils hoppade av bilen, innan han ens kört fram familjen till den egna stugan 500 m längre bort, och på stående fot köpte han det nedmonterade huset för 50 kronor. Karin och Nils hade haft en dröm att starta ett pensionat där människor skulle kunna få fjällluft och man hade nu hastigt fått en grundstomme till detta.

Vemdalskalets högfjällspensionat öppnade julen 1936. Eftersom Karin och Nils fortfarande hade sina dagliga gärningar i Hudiksvall sattes Gun som föreståndare för hotellverksamheten och denna uppgift hade hon i sju år. Hon blev personalledare och guide under skidturer. Hon ordnade brasafnarn, danskvällar och ibland lite upptåg på kvällarna. Hotellet var delvis självförsörjande med får, höns, grisar och trädgårdsland.

Skalet fick vid ett tillfälle besök av en grupp skogstaxerare och arbetsledare för dem var Knut-Erik Hägg som just blivit utexaminerad jägmästare. Han fattade tycke för den söta och sportsliga pensionatsvärdinnan och 1943 stod bröllopet i Vemdalens kyrka med middag på hotellet på Vemdalskalet.

Paret bosatte sig i Kristianstad där första bostaden var ett inackorderingsrum med del i kök. Det blev lite lättare för den arbetsintensiva Gun att klara av hemmafrurollen när denna kompletterades med mammamrollen med till slut fyra barn.

Inför yngsta dotterns födelse utlovade föräldrarna en lördagskväll att de skulle berätta om en spännande nyhet bara de tre barnen var raska att duka ut efter kvällsteet. Barnen gissade vad det kunde vara och en hund var ett hett tips. Sommaren tillbringades, familjens vana trogen, i hyrd sommarstuga i vilket innebär veckopendling för Knut-Erik. Barnen fick nogsamma föreskrifter varje söndagskväll att hjälpa höggravida mamma med arbetsinsatser under veckan. Urban, som redan hade två systrar, uttryckte mot slutet av sommaren att måtte det nu bli en pojke annars har man jobbat hela sommaren förgäves.

Flyttlassen har blivit många och Gun har solidariskt följt sin man dit han ville flytta för att hålla jämna steg i karriären: Ronneby, Karlstad, Uppsala och sedan åter till Kristianstad.

Gun startade ett litet eget företag – ett trimningsinstitut. Hon hade varit hos sin morbror Gösta Lindhé i Vallentuna och lärt sig att trimma hundar och där blev hon också inspirerad till hunduppfödning och ett antal pudelkullar uppföddes i villan i Uppsala.

Efter återkomsten till Kristianstad skaffade sig Gun och Knut-Erik en fastighet med fruktodling där så småningom traktens finaste julgranar planerades och annonserades ut som “självplock”. När en närbelägen skogsbruksskola avvecklades fick Gun användning av sina tidigare hotellkunskaper från Vemdalskalet och var under några år föreståndare på Breanäs

kursgård.

Knut-Erik dog sommaren 1993 – en knapp månad innan deras guldbrylllopsdag. Gun flyttade efter några år in till sta'n där hon lättare kunde ta för sig av kulturlivet. Hon firar snart sin 90-årsdag och då planerar barnen ett lite stillsammare kalas än 80-årskalaset på Brösarps gästgiveri där hon dansade hambo med sin lill-kusin Staffan Lindhé.

Sommaren 2007 fick Gun glädja sig åt en ny Karin Lindhé. Guns dotterdotter Karin Lindberg tog sin mormors mors flicknamn inför sitt bröllop med Gustav.

Margareta Sidenvall

Jubilar

STEN-ERIK LINDHÉ 60 ÅR

Styrelsens ständige medlem Sten-Erik har fyllt 60 år. Högtidsdagen firades på Påskön - ön med de märkliga stenstoderna som ligger längst ifrån alla kontinenter på hela jorden – tillsammans med två av de tre sönerna. Sedan jag engagerats i styrelsen och har jag fått rika bevis på vilken klippa Sten-Erik är för släktföreningen och vilken kunskapsbank han äger om slakten. Det är ganska så säkert att släktföreningen inte vore det den är i dag om inte Sten-Erik lagt ner all den tid han gjort på denna verksamhet. Detta skall Sten-Erik ha ett alldeles speciellt tack för. Att han dessutom är en kollosalt trevlig och sympatisk person som med åren blivit en mycket kär vän är också värt att tacka för. Grattis Sten-Erik och stor kram!!!

Omi Söderblom Mohammar

Sten-Erik - Du hör till familjen. En lillebror till mig och en storebror till barnen. Ständigt vänlig, omtänksam, pigg på lekar och skoj och på samma linje som alla vi andra. Du är den mest jämgamla jag vet - Du har ingen ålder, Lillebror! Stort Grattis!

Margareta Torstenius

MARGARETA HILDEBECK 80 ÅR

I dåvarande Stockholms-Tidningen kunde man läsa söndagen den 5 juni 1956: "Mamma, mamma, ropade 3-åriga Ulf Hildebeck tvärsigenom den högtidliga tystnaden, som avlöste sångarhyllningen för årets nybakade folkskollärarinnor på lördagen. Men fru Margareta Hildebeck var sannerligen inte ensam om att ha en liten telning..." Efter åren på Lärarhögskolan, med ett års uppehåll för Ulfs tillkomst, följde år som lärare, studierektor och rektor i skolor i Saltsjöbaden, Nacka och Skuru och vidareutbildning i England för behörighet att undervisa i engelska på mellanstadiet.

Margaretas kapacitet som pedagog var omvittnad särskilt här i Saltsjöbaden där föräldrarna är angelägna om att deras ungdomar ska få en bra kunskapsgrund för fortsatta studier. Jag fick ofta höra henne kallas för stjärnpedagog, särskilt av pappor, ofta när vi var på väg till eller från Nice med flyg kom pappor fram till oss och ville tacka Margareta för hennes undervisning av deras barn. Ibland trodde jag att dom kom fram också av andra skäl, för att hälsa på en ung charmig och tilldragande ung kvinna som dom kände från Saltsjöbaden och det fanns ju grund för detta – som man kan se av fotot här bredvid, som jag tog 1949 i Menton under vår bröllopsresa.

Före detta hade vi gift oss 1949 i Paris på Ambassaden med två i Paris konststuderande vänner till Margareta som vittnen. Vigseln blev litet dramatisk. Lysningsbeviset hade försvunnit, stulits på vägen ner. Förste ambassadsekreterare P. R. Hischen-Bergström vägrade viga oss utan vigselbevis. Margareta, som alltid vet vad hon vill sa ifrån "jag ska gifta mig *en gång*, och det ska vara *i dag*". Hischen-Bergström kunde inte stå emot och lovade höra med Stockholm och bad oss komma tillbaka på ambassaden klockan 15 varpå vi avtågade och åt vår bröllopslunch med passande dryck. Ett glatt sällskap återvände till ambassaden på e.m. Vigda blev vi enligt ritualen.

Någon kyrklig välsignelse i Svenska Kyrkan i Paris kunde inte bli av, vilket vi hade avtalat. Ett anslag på pastorexpeditionen meddelade att kyrkoherden hade åkt på semester. Vigseln i Paris blev en följd av och lösning på lämpligheten av att viga så snart efter pappa Bertils död. Släkten klagade naturligtvis när de blev snuvade på ett bröllop. Efter Ulf 1952 följde Lars 1957 och Olof 1962. Framgångsrika söner – Ulf egen företagare inom shipping, Lars flygkapten i Flygvapnet, nu i SAS, Olof IT-konsult i egen regi.

Margareta tog en paus från skolan under stor del av

sönernas uppväxt till skolstart Det var föredömligt. Så blev det också något av de tre sönerna nu i 50-årsåldern, med egna familjer och starkt stöd för stolta föräldrar.

Under uppehållet från skolan och några år därefter hade Margareta hjälp av flera, fem tror jag, av pair flickor bland annat från Schweiz och England. Två av dem, Elsbeth från Schweiz och Linda från England, kom att stå oss så nära så att de fortfarande brevväxlar med oss och kommer på besök.

Efter sönerna kom Margareta under 1980-talet att ägna 8-10 år åt Rädda Barnen, där hon var medlem i den lokala styrelsen, och åt kommunalpolitiken där hon blev representant i Nacka Kommuns Socialnämnd.

Margareta är en värdig representant för släkten Lindhés kvinnliga allra bästa sida. En lycklig förening av skönhet, klokhet, generositet, humor och karaktär i dess allra bästa bemärkelse.

2008-01-11/Ernst Hildebeck

PS Tillägg av styrelsen. Till detta kan läggas ett engagemang i släktföreningen, som bla medlem i valberedningen och bidrag till Lindhébladet. Ernst själv har nu varit revisor i föreningen flera mandatperioder.

BIBBI LINDHÉ 80 ÅR

Jubiläum

ingift med Bengt Lindhé, BDBA, d 1999.

Bibbi föddes som Gerd Birgit Maria Oldmark den 20 mars 1928 i Stockholm. Bibbi var Sonjas och Ivans dotter, nummer två i en syskonskara på tre. Bibbi växte upp först på Sveavägen och senare på Västmannagatan.

Redan som knapp 20-åring träffade Bibbi Bengt Lindhé och de gifte sig 1951.

Många gånger har jag hört talas om när min pappa Åke, Bengts lillebror, fick följa med som "förkläde" på en i övrigt romantisk men strapatsfylld seglats till Visby en sommar i

slutet på 40-talet. Båten hette Tipytoos och var en 10-meters segelbåt som tillhörde Bengts och Åkes pappa Arnold.

Efter att en kväll i Visby sett Rosornas drottning krönas skulle de unga tre gå ombord för att krypa till kojs. Döm om deras förvåning när de såg båten guppandes med satta segel en bit utanför hamnen med obekant besättning ... tjuvar! Som tur var, var det bleke och förmodligen lugnet före stormen. Med hjälp av Visby polis var snart båten i hamn och tjuvarna bakom lås och bom. De unga tre trodde att det hela var över, men icke.

Dagarna efter stod det att läsa i Visby Allehanda och Svenska Dagbladet att en segelbåt tillhörande stockholmsadvokaten Arnold Lindhé blivit stulen i Visby hamn. Att nyheten hade spridits till Stockholm kände inte ungdomarna till för de kämpade i full storm och oväder för att ta sig hem till Stockholm.

Vid ankomsten till Ekhammar stod Arnold och Elsa för att ta emot dem men Arnold var inte alls glad över att återse sina söner och sin båt eller tacksam för att de lyckats komma hem hela i det beryktade ovädet. Arnold var ilsken över tidningarnas nyhetsrapporterande kring båtstölden. Han hade

nämligen inte betalat erforderlig skatt/avgift för båten. Detta var bara början på Bibbis och Bengts alla äventyr.

Bibbi är piggare än någonsin. Nu för tiden rullar Bibbi gärna barnbarnsvagn på Karlavägen och barnvaktar hos Pricken eller hos Katti i Enebyberg. På sommarhalvåret pysslas det som aldrig förr på Stupet ute på Ekhammar. Själva 80-årsdagen firades i Florida hos Max.

Faster Bibbi, ett fyrfaldigt leverne på 80-årsdagen!

Kram

Kristina (Höst Lindhé)

BARNDOMSMINNEN AV CAROLINA "CALLA" TÖRNQVIST

DOTTER TILL JOHAN LINDHÉ

Jag har redigerat ihop denna text utifrån avskrift av hennes anteckningar samt två brev till sitt (halv)brorsbarn Carl Lindhé. Calla var äldsta barnet i Johans andra äktenskap (med Sigrid Wulff), medan Carl var äldsta barn till Oscar (Johans äldsta barn) i dennes andra äktenskap. (Carl var alltså äldre bror till provinsialläkaren Knut, som vi följt i senare Lindhé-blad) I släktregistret står att Calla dog 1900 medan breven enligt avskriften är daterade i februari och mars 1911. Breven har även varit "källa" till ett avsnitt i Wilma Lindhés bok "Från flydda tider". Wilma var gift med Callas (halv)kusin Josef, som alltså var farbror till Carl. I denna bok står att Calla "dog förra året", vilket borde varit 1916, eftersom boken kom ut 1917. Alltså troligen fel i släktregistret. Både Callas och Carls släktgren har dött ut, då Carl var gift (2ggr) men barnlös, medan Calla hade en dotter Disa, som dog barnlös.

Johan verkar varit en mycket färgstark person men mycket av berättelserna bär det osannolikas prägel. Men de sätter fantasin i rörelse och jag tror vi måste återkomma till dessa berättelser. Det Forsåker som nämns är den egendom med smedja och tegelbruk i Mölndal som Johan Lindhé tog över från sin (första) svärfar Krusell och som sedan sonen Oscar i sin tur tog över.

Sedan undrar jag om det blev något av den roman om släktens öden och äventyr, som Carl skulle skriva?

Finns den i några gömmor? Det verkar finnas bra stoff till en bok. Vad är det Calla inte vill berätta? Finns de nedtecknade sångerna kvar någonstans?

Johan Lindhé (av idag)

Käre Carl!

Hjärtligt tack för ditt sista brev. Var jag inte så skrivtrög skulle du hört av mig förr. Med anledning av att du tänker skriva en roman där händelserna inom vår släkt skulle skildras, har minnen från det gamla minnesrika Forsåker börjat framträda allt livligare och starkare. Vad du föreslår om Forsåkerminnena är numera omöjligt. Inte för det att åren fördunklat dem, nej tvärtom ha de levt upp på ett obegripligt förvånande sätt. Men jag har varken tid eller krafter därtill numera. Natur, seder, händelser, allt står så klart för mig, som om det hände igår, men detta bara för mitt eget inre. Ingen av vår släkt vet så mycket om händelser inom vår familj som jag. Redan vid 7-8 års ålder hörde och visste jag så mycket som måste bli en hemlighet för världen. Far och mor som jag ständigt var tillsammans med, tänkte aldrig på att en sådan liten varelse kunde uppfatta, samla och lägga ihop. Allt som hände runt omkring mig uppfattade jag med sådan klarhet som om jag varit fullvuxen. Ännu aldrig har jag talat med någon människa härom och kommer aldrig att göra det.

Däremot pratar jag ofta om episoder från den tiden med Sven (Callas man) och Disa. – Det underbara gamla huset med sina sägner och spöken, vars härliga inredning jag då svärmade för, utan att förstå dess värde. Från Forsåker gick en hög stentrappa med vallar på var sin sida, därifrån kom man ut på en gata och från den ledde, genom en stor grind, vägen uppför en hög trädbevuxen höjd med berg vid sidorna. Den kallades Backen och var avskiljd från en lika hög backe som kallades Blomsterbacken. Den åtskiljdes från ett större område som kallades jättens grav och under ett träd, som stod i en bäck, skulle en kung legat begraven. Du kan tro att detta och mycket mera slog an på ett så fantasirikt sinne som mitt. Från det ena berget såg man i solnedgången en strimma av havet bortåt Frölunda.

Gamle far står först och sist, som den mest storslagne och underbaraste personlighet jag kan tänka mig. Först hans tidigare öden, då han vid 16 års ålder förde befäl i Västerbotten mot Ryssland. Hur han dit for över sjöarna i 40 gradig kyla, blott klädd i en vapenrock, förföljd av en flock vargar omkring släden, där han högg och slog med sin sabel åt alla

håll. Sedan slagen i Tyskland 1813. Själva hans gladaste minne då han höll på att bli arkebuserad. Han var kommenderad med en liten tropp för att rekognosera fienden. De hade gömt sig i en skogsdunge. Rätt som det var blev de vittne till ett handgemäng. Då kom stridslusten på honom så överväldigande att han glömde både lag och förordnande och deltog med liv och lust i striden. Han blev ställd inför rätta och dömdes till arkebusering, men hans ungdom och tapperhet räddade honom. På slagfältet blev han utnämnd till löjtnant. Jag kommer ihåg alla hans gamla krigssånger. Disa har upptecknat både musik och ord efter mitt minne.

Calla

Efter tyska kriget var han med i kriget mot Norge, tråkigt att så tidigt tog avsked. Men då han gift sig och fick Forsåker att sköta med alla dessa bruksarbetare och hans hustru fick lungrot och barnaskaran bara växte, tog han avsked. Han var då vid Elfsborgs regemente, före det vara han fältjägare vid Värmlands regemente.

Men efter det genomförde han storverk. Byn Mölndal var på den tiden bebott av ett vilt folk nedsjunket i fylleri och de flesta vara väldiga banditer. Far var som kung på platsen, deras respekt för honom var stor, men de ruvade jämt på hämnd och lade sig ofta i lömskt bakhåll. En gång kom han åkande genom byn då han träffades av en stor sten i pannan. Han förlorade sansen för en kort stund, men hans snälla häst tog lugnt vägen hem. Men så fort han kunde sprang han tillbaka i byn och inom kort hade han tagit reda på gärningsmannen, Lars Rodin, som hade gömt sig under ett bykkr. Han blev genast satt i häkte i Göteborg.

Landshövdingen Löwenhielm hade givit far fullmakt att sköta om byns folk. Så fort något var galet

eldsvåda eller dylikt, litade alla på far. Jag minns många nätter då byns folk samlades på gården och ropade: "Kapten, kom ut!" Och i eld och lågor satte han sig i spetsen för folket. Ofta var det svåra slagsmål, men nalkades far skingrades hopen åt alla håll. Innan han slutade var Mölnadal ett mönstersamhälle. De värsta karlarna blev ordningsmän. Särskilt en som kallades "färgemålarens Kalle" var den värste av dem. Han blev ett gott föredöme för dem alla.

Lönnkrogarna försvann och sällan sågs någon full. Jag minns smeden, Gustaf, begiven på brännvin, han kom full hem till far, han piskades och slängdes ut för trappan. Dagen efter kom han till far och sa, "Kapten, jag skall aldrig smaka brännvin mera." Far gjorde sedan bröllop för honom och vackra Lovisa från Tån.

En midsommardag kommer jag ihåg hur mor stod vitklädd i en bomullsklänning mitt på gården. Frans (Johans andre son, Callas halvbror) kommer bakom henne och smäller av en pistol och utan att röra sig föll hon raklång på marken. En dag hade hon fått en ny hatt; den klädde Frans sig i och kom och neg för henne. Hon hade då en träslev i handen, som hon dängde i hans huvud så att sleven sprack.

Alla spökhistorier har jag glömt då jag var så mörkrädd. I en lång soffa satt alla barnen och berättade sagor. Uppe på vinden var en lång mörk korridor, svarta hålet. Jag blundade när jag gick där. Gången ledde till en klädkammare, där det var gamla kläder som var ett stort intresse för oss barn. De var många från din farmors tid.

1843 föddes Nils (yngre bror till Calla), Josef (Wilmas blivande man) kom till Karlberg. Axel (halvbror) var i pension i Vessinge prästgård i Halland hos prosten Kjerrulf. Samma år flyttade familjen till

Nils

Göteborg där vi bodde i Norbergs hus, tredje våningen Torggatan, som nog finns än idag.

Vid 8 års ålder började jag mina musiklektioner för dir. Lindholm boende i den gamla tyska prästgården. Jag minns hur rädd jag var första gången. Jag hade aldrig sett något piano då vi inte hade något. De äldre

Josef

flickorna tog lektioner i franska för italienaren(sic) Cavarello som med sin fru blev intim i vårt hem. Far hade mani på att bjuda hem alla möjliga utlänningar som Sofia (en av döttrarna) fick underhålla, ty på den tiden var hon språkkunnig.

Året därpå flyttade vi ifrån Göteborg till Forsåker. Nu följde några lyckliga år tills mamma dog 1848. De sista åren fick jag inte njuta av Forsåker då jag inackorderades hos major Bredberg för skolgång. Fars ekonomi hade betydligt förbättrats, han fick lämna tegel till byggandet av börsern i Göteborg. En del av syskonen hade vuxit upp. Oscar kom hem ibland från Marieberg, Josef från Karlberg, Frans hade varit hemma från Tyskland där han varit några år. Varje söndag sände far ett ekipage in till staden för att hämta ut Mortenson, morbror till Oscars första hustru Augusta. Bara med ett staket från Forsåker låg grosshandlare Hennings fabriker, där fanns ungdomar som vi umgicks med. Allt mycket utspelades under dessa år i denna släkt som hade stamfadern Erik XIV:s många fel och förtjänster, i synnerhet utmärkande all avund som rådde mellan syskonen i de olika kullarna. Min mors älskliga väsen lade dock sordin över dem så länge hon levde.

Jag har varit på Forsåker en gång på 70-talet. Du kan tro vad det kändes att se det gamla stället så förfallet. Och naturen sedan, jag mindes då vi skulle gå till Lanchesterskolan, hur jag alltid stannade på bron för att se hur det höga fallet störtade ned med ett väldigt dån och vad fisk jag kunde se! Jo, det stolta fallet inlett i långa träkistor emellan fabriker och kvarnar. Och vårt härliga badställe där ån forsade fram var nu djup och svart, en liten smal rännen vatten. Jo, nu är minnena i fart, men nu får jag inte prata längre, detta här har jag rafsats ihop med en fart, så jag vet inte om det har det minsta sammanhang.

Kunde du få in något så galet som moster Blom? Du kanske vet att hon var syster till fars första hustru. Inte kan jag upprepa alla galna historier om samma Blom, rak, platt och bred som ett skåp, ilsken som en katta. Frans kunde aldrig låta bli att skoja med henne. En natt knackade han på hennes dörr och ropade "Jag är din man, salig Blom, som kommer till dig för att

du bitit och klöst mig”.

1848 dog mamma och då blev allt omvänt. Hushållet skulle skötas av Sofia Blom (Johans tredje fru) och fars systerdotter Caroline Westholm. Kiv och avund hörde nu till det lugna hemmet. Endast då julen kom var den älskliga Augusta där och spridde en fläkt av gamla minnen. Far var sträng och fordrande, men vid julen då hade han alla möjliga upptåg för sig.

När någon av sönerna skulle lämna hemmet, ställdes han upp mitt på golvet, alla ungarna runt väggarna. Så följde ett tal av far så att alla grät, som om de skulle föras till schavotten. Då jag var mycket liten vid den tiden, kröp jag och gömde mig under bordet. Jag hade hört talas om koleratiden 1834. Det var före min tid, hur den grasserade i Mölndal. Far satt då till häst hela dagarna. För ur stuga i stuga och utdelade läkemedel, råd och anvisningar. Slutligen fick han den själv men i stället för att gå till sängs steg han till häst och red tills han dröp av svett och blev därmed kurerad.

Hösten 1848 förlovade sig Sofia (Johans äldsta dotter) med konstnären Brusewitz. År 1849 föddes August. August dog någon vecka därefter. Samma år tog Oscar avsked och köpte Forsåker, där det en tid var som på gamla tider. Påsken 1850 var Sofia och jag bjudna till Hammargård där han förlovade sig med din mamma (Marie Howing) och bröllopet stod där 8 augusti 1850. Sofia och Brusewitz hade kort före firat sitt bröllop på Forsåker. Vintern därpå bodde jag hos Brusewitz vid domkyrkan i Göteborg och målade och läste för prästen Grevillius vid Domkyrkan. I maj flyttade jag åter till Forsåker. Den 31 maj 1851 föddes du Carl och jag stod fadder för dig. Året därpå köpte Oscar Hammars gård i Malevik och vi flyttade dit och lämnade för alltid det gamla minnesrika Forsåker. Det är 8 dagar sedan jag började detta opus, som jag nu slutar med hjärtliga hälsningar från din tillgivna

Calla Törnqvist född Lindhé

SILVANA IMBERT 80 ÅR

Silvana, min kloka humoriga handlingskraftiga italienska kusin och ungdomsvän är värd en längre presentation. Jag skriver den gärna med mer tid till nästa Lindhé-Blad.

Ann-Charlotte Iverus

NY STYRELSELEDAMOT – STEPHANIE ARNBERG BENGTSSON

Stephanie är född 1946 på Mariebergs gård i Grödinge på Södertörn. Hennes mor, Brita Söderberg, hade förutom jakt och hunduppfödning många järn i elden, bland annat har hon skrivit släkten Lindhés historia “Släktkrönika I-III”.

Att dessutom hinna med fyra barn i en tid när folk efter kriget strömmade in till städerna från landsbygden hade varit ogörligt om inte Brita alltid hade troget stöd av sin syster Ingrid och hennes make Gunnar Ekelund. Detta tog sig bl a uttryck i att de två yngsta barnen, Staffan och Stephanie, inackorderades hos sin moster och morbror i Strängnäs och tog studenten där, Stephanie på latinlinjen 1965.

Efter att ha provat på så skilda ämnen som husmodersskola, franska, socialantropologi och sekreterarutbildning, samt gift sig och fått två söner, övergick Stephanie till att läsa konsthistoria, tog tre betyg i ämnet, blev fil kand och fick ett vikariat på Nationalmuseum. Om det resulterat i en fast tjänst kanske hon aldrig vågat språnget att utbilda sig till naturläkare, något som hon redan tidigare funderat på.

Stephanie har alltsedan 1984 drivit egen praktik, dels hemma och sedan 17 år även på Södermalm, med undantag för de år hon med sin andre make Per Bengtsson vistades i New York, en vistelse som även gav henne nya perspektiv på naturmedicin, varför hon flera gånger återvänt dit för vidare studier. Hon har också alltsedan början av 1990-talet varit verksam i “Svenska Akademin för Klassisk Homeopati”, under många år som dess ordförande.

I och med att Stephanie för drygt femton år sedan träffade sin andre make flyttade hon till Ekerö, där hon rotat sig och bl a engagerat sig i Ekerökören, som man kan höra upphäva sina stämmor på Ekebyhovs slott i närheten av där hon bor.

Christina Wijkmak

JUBILARER - 2008

90 År	
Gunvor Hägg	1.6
85 År	
Hilbert Lindhé	26.8
Gunnel Rende	23.9
Johan Cederlund	27.9
Welle-Strand Kerstin	14.11
80 År	
Silvana Imbert	23.1
Margareta Hildebeck	27.4
Ellen Albert	1.9
Danita Laakso	24.11
75 År	
Ivan Frieberg	19.3
Eva Ahlström	11.4
Kjell Albert	25.5
Eva Willner	6.8
70 År	
Christer Söderberg	27.1
Bo Ingvar Norén	12.8
Anne-Marie Åkesson	31.8
65 År	
Gunilla Muhr	26.3
Alice Whitehorn	11.6
Anders Muhr	16.9
Casilda Zitting	4.11
Paulo Gandra	8.11
Ulf Ekelund	16.12
60 År	
Sten-Erik Lindhé	2.2
Eva Rende-de Tavares	29.6
Birgitta Ahlgren	11.7
Lars Holmblad	12.8
50 År	
Jörgen Lindhé	27.2
Jonas Frieberg	2.4
Johan Lindhé	19.7
Inger Söderbom	25.7
Eva Hallström	26.10
Anne Westerlund	5.12
Marie Westerlund Hagman	6.12
10 År	
Rafael Holmberg	30.8
Cecilia Schullström	15.12
AVLIDNA	
LGB - Ivan Frieberg	
5 februari 2007	
BBFA - Anna-Greta Friis-Fischer	
5 februari 2008	

JUBILARER - 2009

90 År	
Gabrielle Welle-Strand	10.1
Bengt Nordlinder	9.9
Cecilia Frieberg	2.10
85 År	
Stig Torstenius	23.1
Ulla P Söderbom	7.4
Marianne Cronholm	13.5
Ulla Lindhé	30.8
Ulla Lindhé	10.3
Lennart Rydeberg	25.6
Inga Andersson	21.10
Björn Bjelfvenstam	21.10
Mona Lindquist	18.11
75 År	
Yngve Ahlström	7.1
Nena Nordström	18.9
Gunnel Lindhé	28.11
Carl Lindhé	21.12
70 År	
Staffan Lindhé	9.1
Linda Lindhé	27.1
Lennart Ahlgren	21.3
Ingegerd Schullström	9.7
65 År	
Ingrid Grähs	30.1
Peter Lantz	17.3
Janne Lindgren	3.5
Thomas Aurelius	21.5
Alfred de Tavares	21.6
Greta Beckman	25.9
Urban Hägg	7.10
Christina Norén	2.11
Kari Welle-Strand	14.11
60 År	
Barbro Wallius	9.3
Lars Leissner	3.5
Mats Beckman	6.6
Anne Welle-Strand	11.9
Kaija Luodelahti	4.10
Christina Lindberg	15.11
Ann-Christine Sumner	29.12
50 År	
Margareta Lindhé	3.1
Sven-Olof Nylander	7.1
Jon Söderblom	19.2
Rose-Marie Sjöberg	27.2
Kristina Höst Lindhé	25.3
Eva Selin	29.3
Dag Rende	4.4
Anna Karin Willner	9.5
Ewa Lindhé	18.5

Karin Dahln Rydeberg	27.6
Helena Nordström	3.7
Cecilia Rende	11.7
Veronica Olsson	30.9
Jyrki Laakso	30.10
Jan Torstenius	30.10
Eva Torstenius	19.11
Anders Wikström	29.11
40 År	
Stina Laurent Holmberg	21.4
Petra Brandt	25.6
Sven Söderblom	1.7
Cecilia Holmberg	19.7
Linda Lindhé	10.10
Tomas Lindhé	14.10
Madeleine Lindhé	14.10
Patrik Frieberg	11.11
Cecilia Lindhé	16.12
Carl Söderberg	24.12
10 År	
Hampus Lindström	
Alexandra Lindhé	14.3
Linn Stene	2.5
Oscar Nordström	21.5

FÖDDA

BDECDA - ANNA Söderblom född 18 juni 2007, dotter till Sven och Araceli Söderblom

BDDDBCCA – ILIAM LEO SIMON Söderberg (Lomakka) född 1 oktober 2007, son till Carin Söderberg och Sebastian Lomakka

BBHABAB – LEIA Ericsson född 5 februari 2008, dotter till Veronika f. Torstenius och Christoffer Ericsson

BECBAA - En SON född 24 februari 2008, son till Lisa Ahlgren och Anders Möllman

Listan bygger på den information vi har genom släktregistret och det som ni bidrar med. Vi försöker vara så uppdaterade som möjligt och ber om ursäkt ifall någon är omnämnd här av misstag eller inte kommit med. Hjälpt oss hålla registret aktuellt!

Föreningen har till **ändamål** att

- ❖ Verka för släktens sammanhållning
- ❖ Tillvarata släktintressen
- ❖ Samla släktens historia

Mer information kan du hitta på

www.lindhé.nu

Medlemmar i föreningen är alla födda, adopterade eller ingifta i ättelinjen från Johan Otto Frans Lindhé och hans tre hustrur Carolina Krusell, Sigrid Wulff och Sophia Blom. **Aktiv** medlem är den som fyllt 18 år och betalat årsavgift eller bor hos föräldrar som betalat årsavgift. (En avgift per adress).

Årsavgiften är **100 kr/adress**. Anmäl Dig genom att betala in årsavgiften via PlusGiro, gärna för **tre år** i taget. Uppge ditt namn, adress, telefonnummer och e-post adress. **PG 34 33 60-4 Släktföreningen Johan Lindhés ättlingar** c/o Johan Lindhé, Svedjevägen 49, 181 47 Lidingö. Skriv NY medlem på talongen.

Adressändringar eller ändrade familjeförhållanden antecknas på talongen eller mailas till någon i styrelsen eller direkt till Annika Torstenius.

Lindhé Bladet skickas varje år till alla aktiva medlemmar med årsbrev, information om släkten, släkthistoria och en medlemsförteckning. **Släkthemöte** med årsmötesförhandlingar och program för alla åldrar hålls vart tredje år och äger nästa gång rum år **2010**. **Inbjudan** till släkthemöte sänds till alla medlemmar (även icke betalande).

Aktiva medlemmar får **Släktregistret** genom att sätta in portoavgiften – 20 kr – på föreningens PG 34 33 60-4. Nya medlemmar får släktregistret utan kostnad. **Släktkrönikan** av Brita Söderberg finns inte längre att tillgå. Enstaka ex kvar av del 2. Kontakta Johan Lindhé, kassör i styrelsen. **Släktemblemet** – Johans vapen som brosch i guld på blå botten beställs genom att sätta in 45 kr (inkl porto) på föreningens PG 34 33 60-4.

Lindhéska **släktarkivet** M-7 369, 3:1+½ 2 finns i **Stockholms stadsarkiv**, Kungsklippan 6 i Stockholm. Hänvisa till ovanstående om ni vill besöka arkivet. Om ni vill lämna material eller fråga om arkivet kontakta: Hilbert Lindhé, Snickarvägen 28, 181 47 Lidingö, 08-765 93 61.

fortsättning från sida 3

teaterföreställningar med allsköns innehåll. Att klä ut sig var populärt, fantasin flödade T.o.m. vår kungspudel Foch var lycklig aktör iklädd röd vindtygsjacket. Publiken de vuxna, betalade 5 eller 10 öre och lät sig överraskas och roas. Efteråt kaffe och saft med hembakat (vad annars!) serverat från vår lekstuga. Affischen finns ännu kvar.

Jag minns skördetider av olika slag med många moment och mycken handkraft. Bråda tider och slitsamt, men ändå med en gemenskap i arbetslaget, dåtidens styrka. Traktens gårdar bidrog med assistans hos varandra. Hö hässjades, för att veckor senare helt torrt läggas på skulle. Havre slogs, skylades eller sattes på krakstör för att till slut tröskas. Tröskverket stod på logen. Därtill hade Mamma alla i maten! På den tiden självklart, oavsett situation - idag otänkbart, tack och lov. Hursom, måltider och mellanmål var höjdpunkter och andhämtning. Inget gick upp emot kaffekorgen och att utomhus få ta del av innehållet. En känsla, jag ännu tydligt förnimmer och kan njuta av.

Nu äger och bor jag på den av vår Mamma 1945 inköpta och brukade gården Hårdetorp. Min syster äger, är verksam och bor med sin man Anders på Hagby säteri - släktgården på Lindhésidan, som ni tidigare fått en hel del berättat om. Vi systrar lever med mycken historia i våra väggar, från långt tillbaka som från vår tid, så visst finns åtskilligt att förmedla och präglas av. Den tid, jag berättat händelser ifrån - hur nära den än är - verkar ljusår från lantlivets realiteter idag. Sörgårdsidyllen har bytt skepnad. Men fördenskull, stadslivet lockar oss föga.

Sedan en del år, är jag verksam på Julita gård och muséer. En plats, som inte bara står för historiska grundpålar och berättelser. Det är en högst levande gård med visioner och planering framåt. Som i vilken verksamhet som helst. Just under vår, sommar och höst är den verkliga säsongen för besökare. Om inte för något särskilt, så för en själens återhämtning. Carpe diem och om på Julita, hoppas jag den dagen vara i tjänst för att kunna hälsa en och annan reslysten släkting välkommen! Skön sommar önskas er alla!

Alice Whitehorn

FÖRENINGENS STYRELSE

Ordförande	Omi Söderblom Mohammar, Österlånggatan 39, 111 31 Stockholm omimohammar@hotmail.com	08-10 28 02
V. Ordförande	Sten-Erik Lindhé, Ymervägen 16B, 182 63 Djursholm sten-erik.lindhe@arlafoods.com	08-755 65 67
Sekreterare/Red.	Annika Torstenius, Karlavägen 117, 115 26 Stockholm annika.torstenius@telia.com	08-667 77 79
Kassör	Johan Lindhé, Svedjevägen 49, 181 47 Lidingö johan.lindhe@tre.se	08-731 87 17
V. Sekreterare	Jörgen Lindhé, Döbelnsgatan 25, 113 58 Stockholm jorgen.lindhe@hotmail.com	08-678 87 00
Suppleant	Margareta Torstenius, Skogsliden 6, 182 74 Stocksund margareta.torstenius@zeta.telenordia.se	08-85 12 73
Suppleant	Alice Whitehorn, Hådetorps gård, 640 32 Malmköping	0157-440 47
Suppleant	Stephanie Amberg Bengtsson, Tappströmsvägen 72, 178 32 Ekerö stephanie.a.bengtsson@telia.com	08-560 312 25

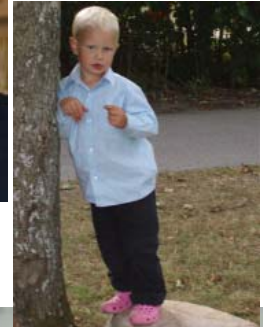
slaktforeningen.lindhe@telia.com

SLÄKTFÖRENINGENS EKONOMI - VAD ANVÄNDS AVGIFTEN TILL?

I din hand har du det nya numret av Lindhé Bladet, organ för släktföreningen. Allt arbete sker ideellt, men vi har ändå omkostnader för tryck (ca 1600:-), distribution (ca 1 600:-) och föreningens hemsida med några kronor per år och vi vill gärna hålla en mindre kassa för att enligt traditionen kunna sponsra Släktmötet för de yngsta...

Verksamheten lever på, och av, föreningens medlemmar och det här är vårt sätt att göra flera fränder uppmärksamma på att fler medlemmar behövs samt vikten av att betala årsavgiften om 100 kronor. Alltså; hjälp oss gärna genom att engagera fler av dina nära och kära i föreningen!

 PlusGiro	INBETALNING/GIRERING
Vänligen skicka inbetalning senast <u>30 juni 2008</u> .	Till PlusGirokonto nr 34 33 60-4
Meddelande - ändrad adress eller mail? 100:- i medlemsavgift per år Betala gärna för tre år i taget	Betalningsmottagare Släktföreningen Johan Lindhés ättlingar c/o Johan Lindhé
Fyll i en blankett enligt denna förlaga eller betala via Internet - Kom då ihåg att ange Ditt namn!	Avsändare Namn: Adress: E-post: Tel:
	Svenska kronor:

www.lindhé.nu
slaktforeningen.lindhe@telia.com